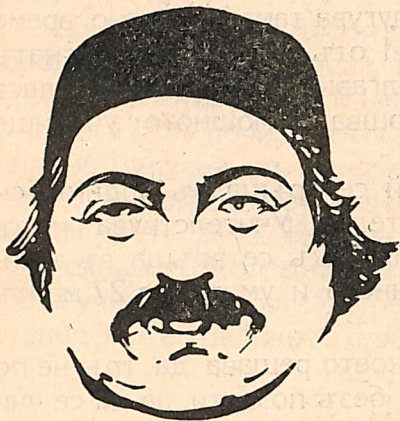

ДОБРИ П. ЧИНТУЛОВЪ.

По случай 40 годишнината отъ смъртта му.

Помните ли хубавата пѣсень „Къде си вѣрна, ти любовъ народна?“, която не веднажъ сте пѣли? Не сте ли декламирали стихотворението „Стани, стани, юнакъ балкански, отъ сънь дълбокъ се събуди!“? Препасани съ дървени саби, възседнали бастони и съ книжни байрачета, не сте ли препускали и пѣли:

„Вѣтръ ечи, Балканъ стене
Самъ юнакъ съсъ коня!

Съ тржба зове свойтъ братя:
Всички на оръжие!“

Зная, че всички добре помните и пѣснитѣ и думитѣ. Щомъ ги чуете, очичкитѣ ви пламватъ, челата гордо се изправятъ, и устата сами подхващатъ:

„Съ тржба зове свойтъ братя:
Всички на оръжие!“

Ала малцина отъ васъ знаятъ кой и кога е написалъ тия пѣсни. Слушайте, азъ ще ви разкажа:

Това е било преди повече отъ 90 години. Въ онова страшно време, българската земя пышкала подъ двойно робство. Турцитѣ клали българското племе. Гърцитѣ погърчвали останалитѣ живи.

Въ Сливенъ — града на чувовнитѣ бунтовници Панйотъ Хитова, Стоилъ Войвода, Хаджи Димитра — живѣялъ по онова време сиромаштъ дѣдо Петъръ Чинтултъ. Малкиятъ му синъ Добри свършилъ съ успѣхъ тамошното първоначално училище. Ала поради бедността на родителитѣ си останалъ да слугува въ къщи и да помага на баща си. Но въ сърдцето на това българче горѣла безкрайна обичъ къмъ родната земя. То проумявало, че за да може по-добре да ѝ служи, трѣбва преди всичко да се учи. Ала дѣдо Петъръ Чинтултъ нѣмалъ пари не само да го учи, ами дори да го изхранва.